

Sygn. akt II CZ 104/12

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Myszka (przewodniczący, sprawozdawca)
SSN Józef Frąckowiak
SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa Gminy Miasto S. przeciwko M. W. – J.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 7 grudnia 2012 r.,
zażalenia strony powodowej
na postanowienie o kosztach zawarte w punkcie I. 2
wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 8 grudnia 2011 r.,

- 1. odrzuca zażalenie,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanej kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 18 kwietnia 2011 r. Sąd Okręgowy, po ponownym rozpoznaniu sprawy, zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 86 681,91 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 4 czerwca 2009 r. do dnia zapłaty, a ponadto kwotę 4 335 zł tytułem zwrotu opłaty sądowej oraz kwotę 3 600 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Postanowieniem z dnia 17 czerwca 2011 r. Sąd Okręgowy uzupełnił swój wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanej na rzecz powódki dodatkowo kwotę 4 335 zł tytułem zwrotu opłaty od apelacji, kwotę 1 800 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu przed sądem drugiej instancji oraz kwotę 3 600 zł tytułem kosztów zastępstwa przy ponownym rozpoznawaniu sprawy. W uzasadnieniu stwierdził, że w wyroku z dnia 18 kwietnia 2011 r. omyłkowo nie orzekł o kosztach procesu w zakresie opłaty od apelacji oraz o kosztach zastępstwa procesowego przy ponownym rozpoznawaniu sprawy, w związku z czym wniosek o uzupełnienie wyroku w tym zakresie podlegał uwzględnieniu (art. 351 § 1 k.p.c.).

Na skutek apelacji pozwanej, Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 8 grudnia 2011 r. zmienił wyrok Sądu Okręgowego z dnia 18 kwietnia 2011 r. w ten sposób, że zasądzoną od pozwanej kwotę 86 681,91 zł obniżył do kwoty 65 988,79 zł, oddalił powództwo w pozostałej części i zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 6 030,60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, a w pozostałej części apelację oddalił i zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1 409,40 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego. Uzasadniając rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd Apelacyjny stwierdził, że poniesione przez powódkę koszty procesu w pierwszej instancji obejmowały opłatę od pozwu w kwocie 4 335 zł oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w kwocie 3 600 zł oraz że powódka wygrała sprawę w 76%, w związku z czym zasądzeniu na jej rzecz podlegała kwota 6 030,60 zł. W takim samym stosunku Sąd Apelacyjny rozdzielił poniesione przez powódkę koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym i tytułem zwrotu tych kosztów zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2 054,70 zł.

W zażaleniu na zawarte w wyroku Sądu Apelacyjnego postanowienie o kosztach procesu poniesionych w postępowaniu w pierwszej instancji (pkt I. 2 sentencji) powódka wniosła o jego zmianę przez zasądzenie od pozwanej dodatkowo – obok kwoty 6 030,60 zł – kwoty 7 398,60 zł tytułem zwrotu kosztów procesu poniesionych w pierwszej instancji. Zarzuciła, że Sąd Apelacyjny nie uwzględnił kosztów procesu objętych postanowieniem uzupełniającym z dnia 17 czerwca 2011 r. Postanowienie to nie zostało zaskarżone, niemniej stanowi integralną część wyroku z dnia 18 kwietnia 2011 r. i powinno być uwzględnione przez Sąd Apelacyjny przy orzekaniu o kosztach procesu poniesionych przez strony. Pozwana powinna zatem zwrócić żalącej dodatkowo 76% kwoty 9 735 zł, czyli – 7 398,60 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z regułą wyrażoną w art. 9 ust. 6 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 233, poz. 1381 – dalej: „ustawa nowelizująca”), do zaskarżenia zawartego w wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 8 grudnia 2011 r. postanowienia o kosztach procesu ma zastosowanie art. 394¹ k.p.c. w brzmieniu sprzed wejścia w życie powołanej ustawy. Artykuł 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c. stanowił wówczas, że zażalenie do Sądu Najwyższego przysługuje na postanowienie sądu drugiej instancji co do kosztów procesu, które nie były przedmiotem rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji.

Jak już wyjaśnił Sąd Najwyższy, w art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c., w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy nowelizującej, chodzi o postanowienie co do kosztów procesu, o których sąd drugiej instancji rozstrzygał po raz pierwszy. Zmieniając wyrok sądu pierwszej instancji sąd drugiej instancji orzeka także o kosztach postępowania pierwszoinstancyjnego, lecz nie orzeka o nich po raz pierwszy. Z tej przyczyny na zawarte w wyroku sądu drugiej instancji postanowienie co do kosztów postępowania przed sądem pierwszej instancji zażalenie nie przysługuje (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 czerwca 2010 r., I CZ 30/10, nie publ., z dnia 23 czerwca 2010 r., II CZ 7/10, nie publ., z dnia 23 czerwca 2010 r., II CZ 45/10, nie publ., z dnia 24 września 2010 r., IV CZ 60/10,

nie publ., z dnia 15 grudnia 2010 r., II CZ 140/10, nie publ. i z dnia 26 stycznia 2011 r., II CZ 192/10, nie publ.).

W niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny – zmieniając wyrok Sądu Okręgowego – orzekł o kosztach postępowania pierwszoinstancyjnego w ten sposób, że tytułem zwrotu tych kosztów zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 6 030,60 zł. Ponadto orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego i z tytułu tych kosztów zasądził od pozwanej na rzecz powódki kwotę 1 409,40 zł. Zgodnie z art. 394¹ § 1 pkt 2 k.p.c., w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy nowelizującej, powódce przysługiwało zażalenie do Sądu Najwyższego jedynie na koszty postępowania apelacyjnego. Chcąc zakwestionować prawidłowość rozstrzygnięcia o kosztach postępowania pierwszoinstancyjnego, powódka powinna - zamiast wniosku o uzupełnienie wyroku Sądu Okręgowego z dnia 18 kwietnia 2011 r. – złożyć zażalenie na zawarte w tym wyroku postanowienie o kosztach procesu, zgodnie bowiem z art. 394 § 1 pkt 9 k.p.c., na postanowienie to przysługiwało zażalenie do sądu drugiej instancji. W sytuacji, w której sąd pierwszej instancji w wyroku orzekł o kosztach procesu tylko częściowo, stronie przysługuje zażalenie na postanowienie o kosztach, a nie wniosek o uzupełnienie wyroku. Wniosek taki przysługuje tylko wtedy, gdy sąd w ogóle nie orzekł o kosztach procesu.

Konkludując, trzeba stwierdzić, że zażalenie powódki na zawarte w wyroku Sądu Apelacyjnego postanowienie co do kosztów procesu w postępowaniu pierwszoinstancyjnym jest niedopuszczalne i podlega odrzuceniu.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 373 w związku z art. 370, art. 397 § 2, art. 398²¹ i art. 394¹ § 3 k.p.c., w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy nowelizującej, a w zakresie kosztów postępowania zażaleniowego – art. 98 i art. 99 w związku z art. 391 § 1, art. 398²¹ i art. 393¹ § 3 k.p.c., w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy nowelizującej, orzekł, jak w sentencji.